

Arrest

nr. 66 687 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met referentienummer 7722.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat V. ALTUNBAY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali, afkomstig uit Gjakovë, Kosovo. U bezit de Servische nationaliteit. In 1995 huwde u traditioneel met (X.M.) (O.V. 6.753.270) met wie u sindsdien steeds samenwoonde. In 1981 scheidde uw moeder (B.Z.) van uw vader (K.I.) en huwde ze twee jaar later met (S.L.). Uw moeder had via de rechtbank de voogdij over u gekregen. Na haar huwelijk met (S.L.) liet uw moeder u de naam (S.) aannemen. Sinds de scheiding verbleef u afwisselend bij uw vader in Gjakovë en uw moeder in Belgrado (Servië). Na het uitbreken van de Kosovo-oorlog in 1999 bleef u definitief

weg uit Kosovo en vestigde u zich permanent in Servië. U werd er ingeschreven als inwoner en kreeg er een identiteitskaart. In Kosovo kreeg uw vader ten tijde van het conflict het bezoek van strijders van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK) die vroegen of u en uw broer hen niet wilden vervoegen. Jullie waren toen in Belgrado. Op een voor u niet nader te bepalen tijdstip trouwde uw tante (F.) met (G.Be.), een Albanees. Op 25 augustus 1994 werd u op een bus in Belgrado aangesproken door de buschauffeur die u kende van in Gjakovë. Hij wist van het huwelijk van uw tante en zei u Servië te verlaten. Na enkele haltes stapte u van de bus waarna u door deze bus werd aangereden. U werd opgenomen in het ziekenhuis waar de politie u kwam ondervragen. U legde de politie uit dat het kwam door het huwelijk van uw tante. Diezelfde dag bracht de politie een verdachte naar u. Het was echter niet de buschauffeur die u had aangereden. De politie zei dat u verward was en dat het wel degelijk deze man betrof. U kreeg twee maanden tijd om te bewijzen door wie u was aangereden. Aangezien de vader van de buschauffeur voor de rechtbank werkte hebt u echter geen enkele stap hiertoe ondernomen. In Belgrado woonde u in een barakkenwijk. Twee jaar geleden namen enkele Serviërs uit Kosovo hun intrek in die wijk. Eén ervan was (D.M.). Hij is afkomstig uit Gjakovë en kent uw familie. (D.) drinkt veel en noemt u en uw vader ten onrechte terroristen waarbij Albanezen verbleven. Toen hij vernam dat u van naam was veranderd, meende hij dat u de waarheid verborgen wou houden. Hij gooide stenen naar uw huis en sloeg ruiten in. Op 10 december 2010 vond uw partner jullie hond buiten onthoofd terug. De kinderen van uw nieuwe Servische burens hoorden wat (D.) over jullie vertelde en vielen er uw zoon op school mee lastig. Uw zoon werd door de kinderen geslagen. Toen u met de schoolverantwoordelijken sprak, werd u gezegd dat het enkel spelende kinderen betrof. Twee jaar geleden werd uw zoon op straat aangevallen door enkele jongeren. Met een stuk glas probeerden ze zijn pols over te snijden. Uw zoon kon vluchten en kwam bloedend thuis. U bracht hem naar het ziekenhuis waar hij verzorgd werd. Sindsdien liet u uw zoon niet meer naar school gaan. Op 31 december 2010 bracht u oudjaar door bij de neef van uw partner. Kort na middernacht werd u opgebeld door (D.). Hij zei jullie barak in brand gestoken te hebben en dreigde ermee jullie te vermoorden zoals hij met jullie hond had gedaan. Uiteindelijk verliet u op 15 januari 2011 samen met uw partner en minderjarige zoon Servië, richting België waar u op 17 januari 2011 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart (dd. 25 oktober 2010) waar u de naam (S.A.) draagt, uw oude geboorteakte op naam van (K.A.) (dd.6 januari 1992), een Servisch nationaliteitsattest (dd.6 januari 1992) eveneens op naam van (K.A.), de documenten in verband met uw naamsverandering, de echtscheidingsakte van uw ouders en twee medische attesten uit 1994 volgens welke u met enkele breuken in de spoeddiensten werd opgenomen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt.

U stelde Servië verlaten te hebben na er de laatste twee jaar problemen te hebben gekend met (D.M.) en kinderen die hoorden dat (D.) u en uw vader een terrorist noemen. U heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met (D.) en deze kinderen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met (D.) en de kinderen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er moet opgemerkt worden dat internationale bescherming pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U maakte immers duidelijk dat u voor geen van de door u beweerde ondergane problemen zelf ooit klacht neerlegde bij de Servische politie. U deed dit niet uit schrik dat ze (D.) zijn beweringen omtrent terrorisme zouden geloven (CGVS, p.8). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door de autoriteiten is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden veroorzaken te kunnen voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U gaf bovendien aan zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS, p.10). Evenmin kaartte u uw problemen aan bij andere personen of instanties, zoals mensenrechtenorganisaties of Roma-vertegenwoordigers (CGVS, p.8).

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen

ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt zich niet elders in Servië te kunnen vestigen om verdere problemen met (D.) te vermijden (CGVS, p.9). Het feit dat u arm bent en niet over voldoende financiële middelen beschikt, zijn motieven die op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw aanrijding door een buschauffeur in 1994 omwille van het huwelijk van uw tante met een Albanees, dient vastgesteld te worden dat deze feiten van meer dan 16 jaar geleden zijn en dus geenszins uw direct vluchtmotief betreffen. Aangaande de medische attesten welke u neerlegde ter staving van dit ongeval, dient bovendien opgemerkt te worden dat hieruit helemaal niet kan afgeleid worden in welke omstandigheden u uw verwondingen heeft opgelopen. Na de aanrijding van 1994 kende u bovendien verder geen problemen meer in Servië tot twee jaar voor uw komst naar België in januari 2011, toen uw problemen met (D.) begonnen (CGVS, p.9).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, het feit dat u uw naam veranderd heeft en de echtscheiding van uw ouders staan hier immers niet ter discussie.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner (M.X.) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Het is algemeen geweten welke behandeling Ashkali en Roma te beurt valt vanwege de Servische autoriteiten. Verzoeker voegt een rapport van 2010 van Amnesty International bij het verzoekschrift dat het bestaan bevestigt van interetnisch geweld, politiegeweld en discriminatie. Voorts verwijst hij naar de doofpotoperatie van de politie na zijn aanrijding in 1994. Verzoeker ging spreken met de schooldirectie inzake het geweld ten opzichte van zijn zoon. Omwille van zijn afkomst werd hij afgedaan als terrorist door zijn Servische bureaus die dit als dusdanig aan de Servische politie meldden. Gezien het voorgaande heeft verzoeker voldoende gepoogd om bescherming te verkrijgen.

Inzake de motivering omtrent het functioneren van de politie verwijst verzoeker opnieuw naar het rapport van Amnesty International waarin recente veroordelingen worden aangehaald van politiefunctionarissen wegens geweld en oorlogsmisdrijven en waarin wordt aangehaald dat er nog mishandeling en disproportioneel geweld door de politie bestaat. Bijgevolg is er in Servië geen sprake van een degelijk politieapparaat naar onze normen.

Uit het relaas blijkt dat verzoeker ook buiten zijn streek Gjakove wordt herkend door Serviërs uit Kosovo. Ondanks zijn Servische naam wordt hij aangevallen en vervolgd wegens zijn afkomst die uiteraard ook blijkt uit zijn uiterlijk.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden

beslissing kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich in het kader van zijn voorgehouden problemen met D. niet zou kunnen richten tot de Servische lokale of hogere autoriteiten teneinde de nodige bescherming te verkrijgen. De commissaris-generaal motiveert met recht dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen verzoeker geenszins heeft gedaan. Uit zijn in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat hij voor geen van zijn verklaarde problemen zelf ooit klacht neerlegde bij de Servische politie. De verklaring dat hij schrik had dat deze de beweringen van D. inzake terrorisme zouden geloven, zoals herhaald in onderhavig verzoekschrift, wordt door de commissaris-generaal met recht niet afdoende geacht. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden veroorzaken te kunnen voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien benadrukt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker zelf aangaf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten. Daar waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog verwijst naar de doofpotoperatie door de politie naar aanleiding van het incident in 1994, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan worden aanvaard als rechtvaardiging voor zijn nalatigheid om naar aanleiding van de feiten die zestien jaar later plaatsvonden de hulp in te roepen van de politie. Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht dat hij minstens enige poging zou ondernemen teneinde zich te beroepen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst alvorens de drastische beslissing te nemen om het land te verlaten. Gezien hij dit niet heeft gedaan, is zijn houding geenszins afdoende om het ontbreken van nationale beschermingsmogelijkheden aan te tonen. Daarenboven motiveert de commissaris-generaal in dit kader met recht dat verzoeker tevens naliet zijn problemen aan te kaarten bij andere personen of instanties zoals mensenrechtenorganisaties of Roma-vertegenwoordigers.

Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International weegt geenszins op tegen de uitgebreidere en meer gedetailleerde informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Op basis van deze informatie stelt de commissaris-generaal terecht vast dat (i) de Servische politie beter functioneert en meer en meer de internationale maatstaven benaderd; (ii) de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich mee bracht, een verbetering betekende van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie onder andere ertoe verplichtte nationale en internationale richtlijnen te respecteren; (iii) positieve stappen werden ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen; (iv) ethische richtlijnen werden goedgekeurd voor de politiediensten die verplicht deel uitmaken van de politieopleiding; (v) wangedrag door politieagenten niet wordt gedoogd en hiertegen de nodige klachtenmechanismen bestaan; (vi) de Servische overheid bij de uitvoering van voornoemde wetten en besluiten wordt bijgestaan door de OSCE en onder impuls van de OSCE verhoogde aandacht wordt besteed aan de training van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, community policing, public relations en communicatie; (vii) het de bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servische politioneel systeem te vergroten; (viii) de Servische politie door het geheel van de voormelde maatregelen betere resultaten kon voorleggen. Voorts dient verweerder te worden bijgetreden waar deze opmerkt dat uit de melding in het rapport van Amnesty International inzake de veroordeling van politiefunctionarissen blijkt dat misbruiken binnen de Servische politie wel degelijk worden aangepakt.

Verzoeker laat bovendien de pertinente en terechte motivering ongemoeid waar deze stelt dat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij zich om verdere problemen met D. te vermijden niet elders in Servië kan vestigen; (ii) zijn problemen in 1994 geenszins zijn direct vluchtmotief betreffen en hij na en ingevolge deze problemen geen verdere problemen meer kende in Servië tot twee jaar voor zijn komst naar België, wanneer zijn problemen met D. begonnen.

Inzake verzoekers betoog dat algemeen geweten is dat Ashkali en Roma slecht worden behandeld door de Servische autoriteiten en de verwijzing naar het rapport van Amnesty International betreffende interetnisch geweld en discriminatie dient te worden opgemerkt dat uit dit rapport geenszins kan worden afgeleid dat de situatie voor Ashkali in Servië op heden van die aard zou zijn dat deze op zich aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bovendien kan voormeld betoog niet worden gerijmd met verzoekers eerdere

verklaringen. Hij gaf in de vragenlijst immers uitdrukkelijk aan dat hij, benevens de door hem aangehaalde asielmotieven, geen problemen kende met de autoriteiten van zijn land, noch met zijn medeburgers, noch problemen van algemene aard (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Ook bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde hij eenduidig dat hij nooit problemen kende met de politie of andere autoriteiten in Servië (administratief dossier, stuk 4, p.10). Verzoekers verwijzing naar algemene informatie is bijgevolg niet afdoende om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk problemen zou ondervinden omwille van zijn etnie. Hij dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen andere elementen aanhaalt dan degene aan de grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus en aldus niet is gemotiveerd. Voor zover de argumenten aan de grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus worden aanvaard, verwijst verzoeker naar de hoger gedane uiteenzetting en het feitenrelaas.

2.4. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS